

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **A. I. B. A.**, narozený dne. X. X. XXXX, st. př. Irácká rep.

zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. MV-77074-5/SO-2025,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svojí žalobou ze dne 16. 7. 2025 domáhá soudního přezkumu žalovaného rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, jenž podle ust. § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu domnělého

účelového uzavření manželství, jakož i stanovena povinnost k vycestování z území ČR do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Spolu s předmětnou žalobou byl podán návrh toho, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek, přičemž o tomto návrhu bylo ze strany zdejšího soudu rozhodnuto dne 23. 7. 2025, a to usnesením č. j. 52 A 39/2025-18, když byl předložený návrh zamítnut.
3. Žalobce má předně za to, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se svojí manželkou uzavřel účelové manželství, tj. že by manželství jen předstíral za účelem zisku pobytového oprávnění. Žalobce svoji argumentaci vystavěl na několika žalobních bodech, které se týkají zjištěných skutkových okolností z procesu dokazování, přičemž namítané rozpory nepovažuje na rozdíl od žalovaného za významné.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil s tím, že žalované rozhodnutí má dostatečnou oporu ve spise, neboť mělo dojít k vypořádání všech relevantních námitek a náležitému zhodnocení všech relevantních skutečností, jež byly promítnuty do odůvodnění žalovaného rozhodnutí. V závěru žalovaný uvedl, že došlo k náležitému, komplexnímu a v nezbytných souvislostech zhodnocení všech podstatných skutečností a dostatečnému vypořádání všech vznesených námitek. Žalovaný uzavřel své vyjádření s tím, že žalobní námitky považuje za nedůvodné a mnohdy až nadnesené, protože se vymezují vůči okolnostem, které z žalovaného rozhodnutí nemají vůbec vyplývat. V obecné i dílčí rovině se tak žalovaný odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhnul, aby soud předmětnou žalobu zamítl.
5. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
6. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkol obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“* Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně

(za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitek, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

9. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

(i) pravomoci příslušného soudního orgánu,

(ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,

(iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,

(iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a

(v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

10. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

11. Na prvním místě stojí námitka týkající se nevědomosti ohledně společného bydlení manželů. Žalobci je kladeno k tíži, že nevěděl, kdo je vlastníkem bytu, který s manželkou obývají. Toto zjištění však žalobce rozporuje s tím, že se jedná o byt, do kterého se pouze přistěhoval, proto má za to, že je neznalost bližších poměrů pochopitelná a omluvitelná. Žalobce zdůraznil, že se na nákladech na společné bydlení podílí, což považuje za typický znak manželského soužití a společného hospodaření. Žalobce tak namítá nedostatečnost spočívající v úbytku konkrétnosti kladených dotazů ze strany správního orgánu, což mělo vést k tomu, že odpovědi byly nesprávně interpretovány. Po prostudování žaloby, napadaného rozhodnutí, jakož i spisové materie musí krajský soud konstatovat, že nelze přisvědčit žalobci, neboť skutečně došlo ke komplexnímu zhodnocení dostupných důkazů. Krajský soud se neztotožňuje s žalobcem v tom ohledu, že otázky správního orgánu vztahující se ke společnému bydlení manželů byly položeny závadně. Není totiž možné přehlédnout tu skutečnost, na kterou poukázal i žalovaný ve svém vyjádření, že osoba vlastníka bytu (městský byt) plynula z předloženého dokladu o ubytování. Tato námitka žalobce se proto jeví účelová ve snaze zastřít svoji vlastní neznalost, která zavdala jeden z

důvodů k pochybnostem o neúčelovosti jeho manželství, resp. tomu, že manželství bylo účelové. Ve vztahu k namítanému nesouladu výpovědi k vynakládání nákladů na bydlení manželů se krajský soud ztotožňuje s žalovaným o tom, že se skutečně jedná jen o nesoulad a nikoliv rozpor, což dodává na podpurném charakteru tohoto zjištění.

12. Za další žalobní bod je možné považovat námitku oscilující okolo nevědomosti o bližších detailech invalidity manželky, resp. o výši invalidního důchodu, který má jeho manželka pobírat. Žalobce k tomu uvedl, že o této skutečnosti je obeznámen, což považuje za dostačující. K tomuto tvrzení se odkázal na srovnání s rozsudkem NSS ze dne 30. 3. 2024 (žalobce uvedl chybné datum vydání rozsudku, správné je 30.3.2023, poznámka krajského soudu), č. j. 9 Azs 211/2022-45, bod 32, ve kterém soud uvedl: „...v rámci standardních manželství není neobvyklé, že údajem o přesné výši svých příjmů partneri vzájemně nedisponují.“ Jinými slovy z uvedeného judikátu vyplývá, že ve standardních manželstvích je obvyklé, že manželé nedisponují údaji o přesných výších svých příjmů. Toto vyjádření je však značně problematické, což ve stejném rozsudku NSS upřesňuje tím, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství s jasně definovaným obsahem (bod 26 téhož rozsudku). Žalobce pak vytrhává citovaný výrok z kontextu odůvodnění celého judikátu, čímž jej vykládá ryze ve svůj prospěch. V nesprávné logice, kterou žalobce užívá se dá rovněž argumentovat tak, že sice se může jevit ve „standardních“ manželstvích za obvyklé, že manželé neznají informace o přesné výši svých příjmů, ale už není vyloučeno, že by je neznali alespoň rámcově. Navíc se dá touto logikou jít ještě dále, neboť prvek invalidity nejspíše nebude zapadat pod „standardní“ manželství, neboť jej z určitého úhlu pohledu může činit právě „nestandardním“, přičemž o takové atypické okolnosti by manželé spíše věděli. Na základě předložené žalobní argumentace, žalovaného rozhodnutí a předloženého spisu tak krajský soud nenabyl přesvědčení, že by žalobce nemohl znát rozhodné skutečnosti týkající se invalidity jeho manželky, přičemž i namítaný stav jeho obeznámenosti je spíše nevěrohodný. Krajský soud se i v tomto bodě ztotožňuje s žalovaným, neboť je třeba souhlasit s tím, že skuteční manželé v materiálním (nikoliv jen formálním) pojetím by měli znát alespoň základní informace, kterými bude možné jejich vztah a soužití odlišit od pouhého spolubydlení dvou nezávislých osob. Nicméně tento postulát platí pro všechny relevantní skutečnosti týkající se uzavřeného manželství, které má být reálné. Krajský soud rovněž zastává přesvědčení, že je třeba rozlišovat znalost přesné výše příjmů manžela od úplné znalosti výše těchto příjmů, což nevylučuje, ale spíše podporuje závěr o tom, že žalobce měl mít konkrétnější znalost alespoň o minimálních příjmech jeho manželky a pokud tomu tak nebylo, tak se nemůže dovolávat svojí neznalosti ve svůj prospěch, protože to skutečně svědčí spíše o jeho nezájmu o svoji manželku, což zavdává důvodným pochybám o fakticitě jeho manželství. Žalovaný k tomu poukázal na to, že si žalobce odporuje ve svém tvrzení, když poukazuje na napjatou finanční situaci v jeho manželství, protože není objektivně zřejmé, jak napjatost této situace dovozuje, když nemá znát příjem jeho manželky. Tyto logické rozpory žalobce samy o sobě vyvrací důvěryhodnost jeho argumentace a snižují její věrohodnost.
13. Následuje namítaná nevědomost o podnikání manželky, což žalobce nepovažuje za zásadní, když taková činnost nedopadá na jejich manželské soužití a fungování domácnosti, resp. se zásadním způsobem nemá projevovat. Žalobce považuje za zásadní, že má povědomí o tom, že jeho manželka disponuje živnostenským listem. Tato skutečnost může mít přesah k hrazení společných nákladů domácnosti, ale i trávení volného času a dalších, proto ji nebylo možné upozadit ze strany žalovaného. Na základě kompletních skutkových

poznatků krajský soud usuzuje, že i tato neznalost byla v komplexu všech ostatních zjištění a důkazů souladná k přijetí závěru o účelovosti manželství.

14. Za další žalobní námitku stojí uvedena nevědomost (neznalost) o zdravotním stavu manželky, k čemuž žalobce uvedl, že je v potřebné míře se zdravotním stavem manželky obeznámen. Vedle toho žalobce uvedl, že má povědomí o tom, že ze zdravotního hlediska by nebylo pro jeho manželku optimální mít děti. Žalovaný přitom vycházel z toho, že žalobce nezná diagnózu své manželky, počátky jejích zdravotních obtíží, užívání léků a jizvu na břiše. Žalobce argumentuje tím, že o zdravotním stavu manželky nehovořil z důvodu taktosti a kulturním zvyklostem. Krajský soud se po prostudování všech podkladů neztotožňuje s žalobcem v tom, že tento jeho výklad (vysvětlení, jak sám označuje) má svoji logiku, proto jej nebylo možné odmítnout. Naopak soud je nabyt přesvědčení, že neznalost takových podstatných informací, které se měly týkat právě zdravotního stavu jeho manželky se stala jednou z nejvíce zásadních, protože ve skutečných manželstvích je znalost jejich intimity nepominutelná, což zavdává postoj žalovaného o tom, že se skutečně jedná o zásadní neznalost. Žalobce neznal přesnou diagnózu jeho manželky, což je až nepředstavitelné, proto nebylo možno nabyt přesvědčení o tom, že tomu tak bylo jen z nějakého ohledu či taktu. Rozpor se týkal i užívání léčiv či neznalosti umístění jizvy na břiše manželky, když se opět nedá žalobci přisvědčit o tom, že o jizvě nehovořil jen z nějakého taktu, ale právě proto, že její umístění skutečně nevěděl, což se u manžela jeví více než pochybné. Jen stěží je totiž představitelné, že by manželé neznali zdravotní stav toho druhého, nebo ho znali jen v hrubých rysech, neboť to by bylo pochopitelné spíše u „standardních“ nesezdaných párů než navzájem si odevzdaných partnerů v manželském svazku. Žalobcovo vyjádření o tom, že je se zdravotním stavem manželky obeznámen „v potřebné míře“ je ryze subjektivním a jak vyplynulo i z provedeného dokazování, tak nepodloženým míněním, které je naopak nepřesvědčivé pro svoji spekulativnost. Vedle toho nelze přisvědčit žalobci v tom, že se zachoval správně vůči orgánu veřejné moci, když se rozhodl pomlčet o rozhodných skutečnostech, které měl povinnost sdělit, byť by tak učinil z důvodu taktu či kultury. Orgány veřejné moci jsou vázány mlčenlivostí, což lze považovat za dostatečnou záruku toho, aby se žalobce nemusel obávat o relevantních skutečnostech hovořit a uvádět je, zejména týkají-li se merita věci. Z hlediska jeho poznámky o tom, že pro manželku by nebylo optimální mít děti, pak žalobce ani nepomíná značný věkový rozdíl mezi ním a jeho manželkou, který činí téměř 17 let. Žalobce se k věkovému rozdílu vyjadřuje téměř na konci žaloby, když uvádí, že *„manželka má oproti němu již delší část života za sebou“*, což dále rozvádí tak, že takové manželství bude ze své podstaty vykazovat jiné znaky než manželství uzavírané mladými lidmi, kteří *„mají podstatnou část života před sebou a hodlají spolu mít a vychovat děti.“* V této i předchozí části žaloby (kontextuální rozdíl mezi stranou 4 a 8 žaloby) lze vysledovat další logickou rozpornost, neboť překvapivě žalobce implicitně přiznává, že jeho manželství vykazuje „nestandardnosti“, které však dostatečně nezná. Z hlediska všech posuzovaných okolností se krajský soud přiklání k závěru žalovaného o tom, že jednotlivá zjištění podporují závěry o účelovosti manželství. Konečně i sám žalobce na konci žaloby (strana 8, předposlední odstavec) uvádí, že jeho manželství se odlišuje od jiného, ve kterém manželé spolu hodlají mít děti, nejen z čehož lze implicitně dovodit, že žalobce se svojí manželkou neuvažuje o dětech (samozřejmě s přihlédnutím k uváděnému důvodu zdravotní indispozice manželky). K tomu není možné upozadit skutečnost, že na rozdíl od uvedeného termínu „standardní rodiny“ je možné v doktríně nalézt pojem „tradiční rodiny“, která vykazuje několik charakteristicky ustálených znaků jako společné bydlení,

dobu trvání vztahu či právě úmysl a ochotu mít spolu a vychovávat děti (srov. WAGNEROVÁ, E., ŠIMÍČEK, V., LANGÁŠEK, T., POSPÍŠIL, I. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2023, s. 695-710).

15. Za další žalobní bod stojí uvedena nejasnost ohledně budoucnosti manželů, když manželé neměli popsat žádné společné budoucí plány. Žalobce argumentuje tím, že z nepopsání takových budoucích společných plánů není možné vyvozovat, že by takové společné budoucí plány vůbec neměli. Tento žalobní bod je opět vnitřně rozporný, neboť žalobce argumentuje subtilnější povahou takových plánů pro věkový rozdíl obou manželů a zdravotní stav manželky. Vnitřní rozpornost se týká toho, že v předchozím žalobním bodě žalobce uvedl, že je se zdravotním stavem manželky obeznámen „v potřebné míře“, když naopak žalovaný dostatečně konkrétně zjistil, v jakých okolnostech má žalobce nedostatky o zdravotním stavu jeho manželky, přičemž soud takové nedostatky naznal za zásadní. Za takových předpokladů se naopak jeví logické, že pokud žalobce neměl dostatečné povědomí o zdravotním stavu manželky, když nezná detaily a bližší informace o jejich zdravotních komplikacích, tak se následně nemůže dovolávat toho, že společné budoucí plány nejsou schopni sdělit právě z důvodu jejich nestability (slovy žalobce „subtilnější charakter“). Této žalobní argumentaci už vůbec nepřidává na přesvědčivosti, že „Uvedené však nebrání tomu, aby manželka o změně bytu do budoucna snila.“ Navíc žalobce argumentuje tím, že v rámci odpovídání na dotazy správního orgánu manželka hovořila sama za sebe, a nikoliv za oba. Z hlediska přesvědčivosti tato logika opět selhává, protože žalobce podává vlastní subjektivní postoje o tom, že manželka hovořila o sobě a „sní“ o budoucí změně bytu. Naopak z předloženého spisu krajský soud nabyl přesvědčení, že výpověď manželky byla dostatečně přesná a určitá, proto se zdá býti spíše žalobce tím, kdo je soustředěn pouze sám na sebe. Jak k tomu navíc poukázal žalovaný, tak odpovědi na položené otázky tvoří jeden funkční celek, proto je nelze ani hypoteticky oddělovat do samostatných oddílů, neboť by tím došlo k jejich kontextuálnímu vytrhnutí, čímž by pozbyly skutečného významu.
16. V další žalobní argumentaci se nachází prvek abstrakce, když se žalobce jen velmi stroze vyjadřuje o motivaci a okolnostech uzavření sňatku. Žalobce této skutečnosti neklade zásadnější význam, když je přesvědčen o tom, že žalovaný tak činí. Žalobce má přitom za to, že z výpovědí není možné dojít toho, že by jeho motivací k uzavření manželství bylo řešení pobytové situace. Žalobce však toto své přesvědčení nikterak dále nerozvádí s tím, že jej nepovažuje za toliko významné. S ohledem na to, že žalobce ví, že žalovaný tomu přikládá „zásadní váhu“, tak mu jde k tíži ve smyslu zásady *vigilantibus iura scripta sunt*, že svoje úvahy nerozvádí, což způsobuje vágnost žaloby a ubírá přesvědčivosti jeho argumentace. Se závěry předložené obhajoby prozařující subjektivity žalobce (na straně 5 žaloby), která je podpořena odkazy na rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013-34, jakož i ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 Azs 115/2015-38, je třeba souhlasit, ale při zobecňování jednotlivých východisek je třeba být obezřetný, neboť ty vždy vycházely z konkrétních kauzálních příčin. U obdobných právních věcí je určitá míra subjektivity pochopitelná, neboť vychází z přirozené podstaty osobních a rodinných vztahů, což nevylučuje to, aby se v dílčích subjektivních vyjádřeních neprosazovala sledovaná míra objektivity. *Inter alia* tak mohou být rozhodné skutečnosti subjektivně vyjádřené, ale toliko na objektivním základě a pokud takový konstrukt absentuje, tj. subjektivita převáží objektivitu, tak nelze subjektivním vyjádření přisvědčit. Subjektivita a objektivita tak musí být ideálně ve vzájemné rovnováze, nebo alespoň se k sobě přibližovat. V dané věci má soud za to, že subjektivní postoje žalobce převažují nad prokazatelnou objektivitou stavu, proto mu není

možné přisvědčit v jeho tvrzeních. Uvedené teze se nutně váží k tomu, že součástí skutečného manželského života zpravidla bývá přirozená existence hlubokých citových vazeb mezi manželi, proto v každém skutečně existujícím a fungujícím manželství existuje přirozený zájem o druhého manžela. Tento zájem přitom nebývá jen povrchní podoby ve smyslu, že je manžel o druhém manželu obeznámen, ale právě o něm disponuje blízkými informacemi, jejichž následná interpretace bude svědčit o skutečné znalosti si dvou blízkých osob, a to v rovině intimní, sociální, kulturní atd.

17. Znaky o účelovosti manželství vyplývají z dílčích součástí spisového materiálu, a to především z protokolů o výsledcích ze dne 12. 4. 2024 a 21. 6. 2024. Účelovost manželství je skutečně signifikantní, když se oba manželé neshodují ani v banálních skutečnostech jako právě okolností uzavření sňatku, když žalobce uvedl, že sňatek navrhla jeho manželka a on viděl „rozumnou ženskou“. Naopak manželka uvedla, že žalobce měl jednou „ze srandy“ říct, že by si jí vzal, ale ona po předchozích zkušenostech nechtěla, když nakonec souhlasila pod vlivem jiných okolností. Vedle toho nedokázali řádně popsat okolnosti okolo samotného uzavření sňatku, a to (ne)uskutečnění svatební hostiny nebo to, že manželce žalobce sňatek připadal jako „obyčejný úřední akt“. Za další žalobní bod je sporována žalobcova neznalost příbuzenstva manželky. Žalobce k tomu argumentuje tím, že taková projevená neznalost byla způsobena tím, že ani nebyl výslovně dotazován, ale především na to, že se na pohovor předem nepřipravoval. Tuto úvahu opírá o výklad rozsudku NSS ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013-34. Dozajista platí, že i "perfektní" deskripce rodinného příbuzenstva nemusí být sama o sobě důkazem o znalosti skutečných poměrů druhého manžela, neboť takové schéma může být jen „naučeným divadlem“, jak naznačil i NSS ve zmíněném rozsudku. Krajský soud ovšem zastává přesvědčení, že neznalost o příbuzenských poměrech dosahující vyšší intenzity vůči toliko zásadním a rozhodným skutečnostem, u kterých lze pochybovat o fakticitě manželství nemůže být takto kontrárně vykládána a už vůbec ne ve prospěch žalobce. Při popisování příbuzenských poměrů druhého manžela dozajista nejde o zevrubné popsání celého jeho rodokmene. Na druhou stranu nevědět základní skutečnosti o tom, že druhý manžel měl vlastní i nevlastní matku, lze považovat za zásadní pochybnosti vedoucí k domněnce o účelovosti svazku.
18. Žalovaný a žalobce se nadále neshodují v tom, že serióznosti manželství ubírá skutečnost, že spolu oba manželé nesdílejí lóže, což má být opodstatněno zdravotními problémy manželky a toho, že chodí dříve spát, jakož i v rozvržení úhrady nákladů na domácnost. Krajský soud předně shledává, že se žalovaný těmito skutečnostmi zabýval v dostatečné míře, přičemž mu lze přisvědčit v tom, že je vyhodnotil jako pochybnosti podporující jeho závěr o účelovosti manželství. Shledaná rozporuplnost o rozhodných skutečnostech se týkala i natolik fundamentálních znalostí jako toho, kdy manželé chodí spát (nikoliv přesný čas, ale jen dobu, jestli navečer či až v pozdní noční dobu). Žalovaný se věnoval i otázce (prvotní) absence společného jazyka (komunikace je základ každé mezilidské interakce, zejména té manželské či partnerské) a absenci společného majetku. Obě tyto skutečnosti nesou potenciál uvažovat o účelovosti manželství. Žalobce se domnívá, že žalovaný nevzal v potaz společné sdílení domácnosti obou manželů (shoda na popisu rozmístění a dispozice), jakož i vzájemné trávení volného času. Žalobce se domnívá, že žalovaný se s těmito skutečnostmi vypořádal jen povrchně, s čímž krajský soud nesouhlasí, když z předloženého spisu si ověřil, ale vyplývá to i z žalovaného rozhodnutí, že se žalovaný těmito skutečnostmi zabýval, když mj. konstatoval, že: „...účastník řízení se se svou manželkou shodují, co se týče popisu základního rámce jejich seznámení i aktuálního fungování

jejich manželství...“. Za podstatné se totiž soudu jeví uvedení toho, že se jednalo o „*popis základního rámce*“, když právě z pojmu „*základního*“ lze vydedukovat, že se tím žalovaný zabýval v rámci svých úvah, kdy projevenou shodu vyhodnotil za základní orientaci v dotazovaných skutečnostech. Nicméně zůstává pravdou, že uvedená skutečnost společného trávení volného času bývá považována za silně problematickou, neboť představuje určitou „šedou zónu“, protože se tím zcela jednoduše zařídí to, že manželství může působit věrohodněji (srov. NAGY, P., ŠVOMA, J. Prokazování účelovosti manželství v pobytových řízeních. In JÍLEK, D., POŘÍZEK, P. eds. *Pobyt cizinců: vybrané právní problémy*. Brno: Kancelář Veřejného ochránce práv, 2013, s. 75.), proto je o to více se věnovat otázce vzájemného hodnocení vůči dalším skutkovým okolnostem, tj posouzení skutkového stavu věci v jeho celistvosti tak, jak to učinil i žalovaný. Danou otázkou se však žalovaný zabýval v komplexní rovině, kdy ji hodnotil ve prospěch i neprospěch žalobce. Z předloženého spisového materiálu ani krajský soud nenabyl přesvědčení, že by trávení volného času mezi manžely přispívalo k úsudku o skutečném manželství žalobce, když lze mít silné pochybnosti o kvalitativní stránce trávení volného času, ale i té kvantitativní, neboť jak uvedla manželka žalobce o žalobci, že ten jezdí do práce „daleko dříve“. Všechny tyto úvahy byly promítnuty do správních úvah, čímž se staly základem žalovaného rozhodnutí, byť v implicitní podobě.

19. Citovaný závěr žalobcem o tom, že lidé jsou různí a uzavírají tak sňatky z různých pohnutek, čímž se liší i obsah jednotlivých svazků (rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018-39), dozajista platí a nelze jinak než s ním souhlasit. Z hlediska posuzování (ne)účelovosti manželství však je kladen důraz na (ne)existenci skutečného rodinného svazku, kdy jen takovému se poskytuje garantovaná úroveň právní ochrany (viz. WAGNEROVÁ, E., ŠIMÍČEK, V., LANGÁŠEK, T., POSPÍŠIL, I. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2023, s. 695-712). Krajský soud však zastává tezi o tom, že každé skutečné manželství musí vykazovat základní rysy, které jej odlišují od jiných forem lidského soužití, a to i včetně kohabitatione, ale i prostého bydlení dvou cizích osob, a to samozřejmě s respektem ke specifčnosti manželství a neexistenci univerzálního modelu manželství.
20. Ze všech uvedených skutečností, tak krajský soud nemůže souhlasit s žalobcem v tom, že žalovaný a správní orgán I. stupně neposoudil komplexně všechny relevantní skutečnosti, které by nezasadil do širšího kontextu manželského soužití a následně je konfrontoval se zjištěními vedoucími k účelovosti manželství. Po uskutečněním soudním přezkumu nabyl soud opačný závěr, že se žalovaný v dostatečné míře zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, které legitimně zhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, čímž dospěl k závěru, že skutečnosti svědčící o účelovosti manželství převážily nad těmi opačnými. Žalobci nebylo možné přisvědčit ani v tom ohledu, že by v průběhu řízení nebyl prokázán jeho úmysl obcházet cizinecký zákon, tj. že účelem uzavření jeho manželství mělo být primárně získání pobytového oprávnění. Nelze totiž ani pominout, na což i žalovaný nepřímo poukázal, že existuje určitá časová souvislost mezi dřívějšími snahami o získání pobytového oprávnění žalobce na území ČR a následně uzavřeným manželstvím, o kterém nebyl schopen podat relevantně rozhodné a objektivní skutečnosti. Ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany se totiž stejný žalobce domáhal soudního přezkumu u zdejšího soudu už v roce 2021, kdy však byl jeho návrh odmítnut, protože ani přes výzvu soudu nedošlo k odstranění vady podání (usnesení zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2021, č. j. 66 Az 1/2021-8). Následně v roce 2022 se stejný žalobce domáhal soudního

přezkumu ve věci opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž usnesením ze dne 1. 8. 2022, č. j. 36 Az 2/2022-19, byla jeho žaloba odmítnuta. Následně byla i jeho kasační stížnost zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 27. 9. 2022, č. j. 6 Azs 188/2022-21. Stejně jako strana žalovaná, tak i krajský soud si je vědom této časové souvislosti, kdy první žádost o mezinárodní ochranu byla řešena v roce 2021, následně opakovaná v roce 2022 a posléze bylo řešeno pobytové oprávnění v nynější věci, tj. rok 2024 až 2025, což jen podporuje žalované závěry. Navíc je třeba i těmto skutečnostem přihlídnout, jak plyne z rozsudku NSS ze dne 30. 3. 2023, č. j. 9 Azs 211/2022-45, bod 29.

21. Ze všech zmíněných skutečností má soud za to, že ve správním řízení byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, ve kterém došlo k převážení objektivních zjištění nad těmi subjektivními, jakož i zásadními pochybnostmi, čímž byl ospravedlněn žalovaný závěr správních orgánů. Žalované rozhodnutí tak soud považuje za zákonné a věcně správné, proto i plně přezkoumatelné.
22. Krajský soud tak po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, proto je zákonné a plně přezkoumatelné, když i předložený správní spis je kompletní, což žalobce ani nerozporuje. Slabá žalobní argumentace byla řádně vypořádána, a to v mezích zákona a intencích ustálené judikatury.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 11. února 2026

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce